

Söndagen efter nyår

Tom Hardts postilla, tredje årgången

Predikotext: Matt. 3:11–12.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Denna årets första söndag låter oss genom predikotexten ”Dopet” bestänkas med den nåd, om vilken dagens läsning ur Klagovisorna säger: ”Den är var morgon ny, ja, stor är din trofasthet”. Det skall ske med oss, varom vi bett i dagens kollektbön: ”att såsom vi blivit döpta i ditt namn, vi också må vandra såsom dina barn och omsider få evigt liv till arvedel”. Ingen stund är så mörk, ingen tid så tröstlös, ingen ny dag så tung, att inte åkallandet av Gud som vårt dops Gud kallar på mäktiga flöden av ljus, skänker tröst och glädje, borttager otrons onda bördor:

Glad jag städse vill bekänna: Jag är döpt i Jesu namn. Ingen tillflykt är som denna: Öppen står min Faders famn. Ringa jordens skatter väga. Mot det ena, att få äga, Klädd i dopets helga skrud, Nåd och barnaskap hos Gud. (sv. ps. 104:1)

Så har vi inte bara sjungit i dagens gradualpsalm före evangeliet om Jesu dop, utan så kan våra hjärtan sjunga var dag och var stund. Min kropp och min själ har begjutits med det ”nåderika livets vatten”, varom katekesen talar, och i detta vatten delaktiggjorts i frälsningens hela fullhet. Ingenting har nekats mig av frälsningens gåvor. S:t Paulus försäkrar oss ju, att Gud frälser oss ”efter sin barmhärtighet, genom ett bad till ny födelse och förnyelse i Den Helige Ande, som han rikligen utgöt över oss genom Jesus Kristus, vår Frälsare”. (Tit. 3:5 ff.) Med det ordet ”rikligen” framstår dopet i sin oöverbjudbara fullhet, där ingenting fattas, ingenting bjudes styckat eller delat. Vi förbjuds med detta ord ”rikligen” att snegla mot alla slags kompletteringar, s. k. andedop, sällsamma förnyelser och underbara nådegåvor, som svärmiska kristna ordar om. Vårt beledda, föraktade vattendop är just andedop i rikligaste mått, så att synden, döden och djävulen, måste fly detta stora, underbara, allraheligaste sakrament.

Detta sakrament, som vi i högmässans trosbekännelse bekänner med orden: ”Jag bekänner ett enda dop, till syndernas förlåtelse”, sker i vårt liv en enda gång men erbjuder sig ständigt på nytt till tron. Doppredikan

är inte bara aktuell vid själva dophandlingen, utan predikan framhämtar ständigt på nytt dopets löften till oss och låter oss i tron vända tillbaka till dopet. Ja, hela vårt kristna liv är ett sådant ständigt återvändande till dopkällans sprudlande flöde av syndernas förlåtelse, liv och salighet. Den, som har syndat, den, som har fallit ur nåden, den, som har förlorat tron, är kallad till att vända åter till sitt dop, till att tro Guds godhet i dopet, till att på nytt två sig från sina synder. Ty dopet är just ett avtvående av synden, som d. h. Skrift försäkrar oss: ”Stå upp och låt döpa dig och avtvå dina synder, och åkalla därvid hans namn”. (Apg. 22:16) Så stor makt har Gud nedlagt i de av orden helgade vattendropparna, och det tillkommer icke oss att mästra Gud och begära vår frälsning på annat sätt, att tala och tänka ringaktande om yttre ritual, prästerligt ceremoniväsen, jordiska ting. Just i detta bjuder sig Gud till tron, som tror Gud på hans ord, som böjer sig djupt inför sakramentets gåva, som möter Gud, där han vill låta sig mötas. Så är kampen om det heliga dopet och dess härlighet kampen om tron på Guds rätt att vara Gud, på Guds suveräna frihet att vara god på det sätt han vill. Just detta lär oss dagens evangelium, som visar oss, hur

- I. **Jesus själv, oss till förebild, låter döpa sig,**
- II. **Jesus i dopet tar på sig vår synd och ger oss nåden,**
- III. **hela Den Heliga Treenigheten genom sin närvaro helgar dopet.**

I. Jesus själv, oss till förebild, låter döpa sig.

Himmelens Herre själv har brukat det heliga dopet och i detta visat, hur detta vattendop kommer av hans vilja och av ingen får föraktas. Därför sjunger den rättrogna kristenheten i Luthers gamla doppsalm:

När till jorden vår Herre drog, Guds vilja där fullgjordes. Han av Johannes dopet tog Och med Guds Ande smordes. Ett nådens bad han gav oss då, Det vi må saligt kalla; Han vill från synd oss rena två, Han vill oss frälsa alla Från att i

domen falla. (1921 års ps. boktill., 554:1)

Vad han inte föraktade, får vi inte förakta, utan skall hålla det heligt som ett Guds allraheligaste sakrament och tro det ordet: "Om en människa icke bliver född av vatten och ande, så kan hon icke komma in i Guds rike". (Joh. 3:5)

II. Jesus tar i dopet på sig vår synd och ger oss nåden.

Jesus avvisas av d. h. Johannes Döparen från dopet med orden: "Jag behövde döpas av dig, och du kommer till mig!" Världens Skapare av evighet, Änglarnas Herre, sakramentets instiftare i sin helighet och upphöjdhet tycks omöjligen rätteligen kunna döpas med syndares dop, tillsammans med syndare. Ändå svarar Jesus: "Låt det nu så ske; ty det höves oss att så uppfylla all rättfärdighet". Just på detta hänger vår frälsning: "Den som icke visste av någon synd, honom har han för oss gjort till synd, på det att vi i honom må bliva rättfärdighet från Gud". (2 Kor. 5:21) Att Jesus i dopet står fram som syndare, som syndares like, som dömd och ställd under vreden, verkar vår frälsning,

lyfter synden från alla andra döpta, uppfyller rättfärdigheten, verkar nåden.

III. Hela Den Heliga Treenigheten helgar genom sin närvaro dopet.

Först Uppenbarelsebokens skildring av Den Allrasaligaste Treenigheten låter sig jämföras med vad som sker i dagens evangelium. Här öppnas himlarna, och Den Helige Ande nedstiger i en duvas gestalt, medan Faderns röst hörs om Sonen, som står i Jordans vatten: "Denne är min älskade Son, i vilken jag har funnit behag". De tre heliga gudomspersonerna träder fram som vår frälsnings och vårt dops grundval. Fadern antager Sonens utblottelse för vår skull: "i vilken jag funnit behag". Sonen görs till synd för vår rättfärdighet. Anden träder fram i duvans milda, goda gestalt. Så utger sig Den Heliga Treenigheten för oss i det heliga dopets sakrament, tjänar oss där med sina gåvor och stämmer möte med oss i detta heliga vatten, helgat av dess höga närvaro.

Amen.